

"ויאמר ה' לה ישי בני נח
בבטןך *אמר רב יהודה אמר רב *אל חקרי
נוי אלא נייים זה אנוניטוס ורבי שלא פסק
מעל ישרהם לא חזרה ולא קישה ולא צנן
לא בימות הרכה ולא בימות הגשמים דאמר
מר *צנן טחך איכל חזרת טחך טחל קישה טחך טחיים

ולר

שלא מסך חלונם נין
אין זה רשאי אלא סני מרביס
סעודה סולחם סני נרין לחך
ולסך חלול ולהרזב בני חיים :

בשעת פטירתו של רבי
וקעו צאצאיו אצבעותיו בלי מעלה אחר רבשיע
גלוי דודיע לפניך שיגעוני בעשר אצבעותיו
בחרת ולא רגזיתו אפילו באצבע קטנה יהי
רצון מלפניך שהוא שלום בנפשותיו יצאה
ב'קראמה *ויא שלום יצאו על משכבותם

ולר

לה נהגיתו אפילו בלכב
קטנה וחמין כמרש עד שארס מהלל שכןס תורה לחך נופ
יחלל שלא יכנס מערבים לחך נופ
ומייתו הא שוכר דרבי :

ולר

ואפי' דחמין
שרבי לא נהנה מן העולם אפילו
בלכב קטנה מ"מ לוכלי שולחט היו
רבים :

ענין קראמה - א"ל

(11) ויעיקר הקדושה הגבורה הוא
כשרגיע למדרגה זו
הגדולה שיוכל להשתמש בכל הנאותיו
בקדושה בלא כונה לנרטי' והנאת נופו
ורבינו הקדוש אמר על עצמו כתובות ק"ד
א' שלא נרנה באצבע קטנה ע"ש בחוב'
שלא נכנסו סערנים לנופו. ובע"ז יא א'
דלא פסק מעל שלהנו לא כו' ע"ש
בתורה שלא שהוא להרחיב בני סעים
לריבויי הסערנים. וכר"ה צנן נתקשו
סררוא דכתובות ומירין כרוחק שלשון
שולחנם שמשע דגם הוא אכל כן. וגם
למה ירבה סערנים כ"כ לב"כ אם הוא
לא חזן נשארין ראוי וגם הסדרה
לאנטונינוס. אבל האמת כמו שהכלתי
ובן ראיתי אח"כ באיזה ס' דהפי' בפשיט'
ואף שהיי' שולחנו שלא כל סערני עולם
סיים הוא לא נרנה סזה כלל דהיינו דכל
אכילתו הי' בקדושה יתירה כסדרתו דנק'
קדוש שהוא שלימות הקדושה להיות כל
סעשיו והנאותיו לש"ש ולא הרניש הנאת
עצמו כלל

(5)

ח"ל
דאמ"ל

[א] אפשר לדרס שאכל כל מעדני שלם ואפי' לא
יבנה מעשהו כלס כדרך שא' רבי ולא

נהגיתו בלכב קטנה. והקשה תוס' מהא דלא פסקה מעל
סלחט כו' ובאמת ודאי הי' לו קולחן מלכים רק ע"י הכרה
דלה' הארץ ומלאכה ע"י' הוא הכרכ' כמ"ס בר"פ כ"ח הייט
שירע שהכל מלחיתו ויח"ס הייט' שיש במאכל שנשרב לחך
וכח החיות שיש בו להחיות הנוף איט במאכל מזד עלמנו סיה
נקר' שיהי' ונהנה מעוה"ק רק הוא כח הס"י ואין עוד מלכו
ויכל הוא לה' שם סוי' שהוא הממכ"ע וזו נעשה מאכלו
דונמח המן מן השמים. כי השמים סמ"ס לה' והארץ ונו'
וכאשר הוא מכיר בנכסותו דלה' הארץ ונו' הרי נעשה מארץ
סמ"ס ומאכלו לחם שמל"הס אוכלין שגם מל"הס יס להס מון
דבר שהוא קיוס חיותס. והייט ע"י חיות הס"י השופט בהס
וכן לע"ל ה' ספ"ה ק"אין בו לא חכילה ולא סחיה כו' רק
ניזנין מזו הסניני. כי כלל מון ח"ה דרך יבד הס"י להיות כל
נכר' בעל נכול דרך למון המתקיים כח חיותו. רק שא"י ה'
שופטס מלכוס ויהי' המון זו הסנינה. וכסוה"ה הוא בלכוס
אכל הכרכה הוא ההכרה מה שכתוך הלכוס וכסנימיותו.
וכמו שנתס עפר לחמו ככל מעדני שולס טועס טעס עפר
שהוא היותר החתון שבעולם עס'. כך המוכדל מכח הנשם
ר"ל כח החלו' (כמו ר' דלא מת דונמת ישר"ה כעודע הוא
הי' נקי מטעיו של נחש לנמרי) לנמרי גס שיוכל כל מעדני
שולס איט טועס חלא חיות הס"י המלכוס בו. וזה ענין לא
יחנ' תור' חלא לוכלי מן שכל מאכלס הוא דונמת המן לחס
ח"ה שאין בו מטע"ג לזה ניחט כל רז הורה. כי ע"י עס"ג
ניחן כרוכוס ולהט חמרכ המהמכסת לכתוך דרך עין החיים.
ועס"ג הי' רק בענין החכילה בת"ח. ואוכלי מן הייט ככונה
הגיל ומחקק עס"ג לנמרי כבתלקו השומרים מדרך עה"ח
חללו ואין עה"ח חלא חורה כמס"ל. ולכן רבי הוא ססדר
המסניות שהוא יסוד חושכע"ס כמו משרע"ה חושכ"כ דהוא
הי' מלוכלי מן כסועל מחס גללה לטין שהלחס מיה ולכן
חושכ"כ הוא מפורס חור' מה' ונמטו נגנוו נלנת מן להר'ח'
לדורות דבר מפורס שהלחס הוא מה' בלחת והייט כמו
חושכ"כ דכתובת ומנחח. ויהי' קיים זה כ"י סהנח"ל קיימת
דנכוח"ה הוא ג"כ דבר מפורס מה' וחל"כ ננוו נלנת המן.
והמו"מ כזה כהעלס להכין דרעתי ובהכסלתי דבר זה. וזהו
חושכע"ס כתייבסדה להיות כתיב"ל ומנחח ע"י רבי שהוא
כירר דבר זה גס כהעלס הייט הל"ח מן הארץ איט חלא מה'
וזה כל עיקר חושכע"ס דהיינו הכת' ישרח"ל הי' ג"כ מהס"י.
וכח זה גדול שהוא טועס ממן דע' טו"ה מן החיים. כי
משרע"ה כחי מעה"ס מחס ויה חלו כעס"ד טו"ר ועט"ו
טה"ח וכן זה. ולכ"ה כל הסנינה הלכית ר"ל חשניות
היינו הלא ינו טו"ה"כ החיטו ח"י ט"ל ישרח"ל

ה' ע"ה גברי חמאמי

(ה) **במוציא שם** של פי שמוח חזק"ר
 חלם לי שחכם אי' היו
 דורס ומדקדק ע"פ ואכלת ושבעת השמרו לכם
 פן יפהה וגו' החמיות וגם הלבוש יפתה
 דמשתע מחילת [שה"ל לומר התפתו בלבושם]
 ואמר שכבר דקדקו בספרים ע"ז והוא היו
 ואמר חזיה הירון ע"ז סליגי זכר. ואני
 הייתי משיב ע"ז כזה הלבוש מי שנטש עטם
 ידלת חטא מימיו ונטנס בדרתי החסידות
 יודע כי החללת החסידות לקרם חכילתו שה"ל
 בקרובה ונח"ש כתרנ"ח רכח [פי' כ"ז וסוכא
 כחוס' כחוס' ח"ד ח"ד] עד טארם תחלל
 [כן הוא הלבוש כחוס' חכל כתרנ"ד ח"י ואם
 לא זכה חרם לבקש רחמים על ד"ת כו' מ"ח
 יבקש רחמים כו'] על ד"ת שיכנסו לתוך מעיו
 יחלל על חכילתו ושה"ל יחמרה. כן הוא לבוש
 התרנ"ד וכתו' ח"י מעדנים] שלא יכנס
 לתוך מעיו והי"ט שלא בקרובה רק הכל
 בקרובה כדרבי [שנקרא רבינו הקדוש כי לא
 נהנס מעשה"ו סו' חף שח' כע"ז יח' ע"ש
 כחוס'] דלא פסקה מעל בלחט זנון וחמרה רק
 שה"ל הכל בקרובה] כי הכניסה מחלואת חכילה
 שלא בקרובה גורמת עון כמ"ש כתרנ"ח (לכ.).
 ח"י כרובי וני' כיבו וכחש"ג פן תחכל ושבעת
 וגו' ורם לבכר ושבתה וגו'. והוא השמרו לכם
 כ' חכילה ושביעה שה"ל בקרובה פן חם לא
 יהי בקרובה יפתה ע"ז מחילת חלב [וכטוע

כבוד החכילה כשאין מעלה הנילוטת שחלוב
 יוכלו ח"ז לקלקלו ולהחטיאו] וסרתה וגו'.
 והוא מפורש כן כפרס"י במקומו כחומם.
 ע"כ מה שנסאר רשום עדין כחשכתי
 בהקל"י משנתי:

7

ה' ע"ה חמאמי נח"ל

(ז) ה' ע"ה חמאמי. אשתח סי ובסוף חרנה לחוסה כמו
 שנינו אין אובסין את הנמל אבל מלטיין לחוס:

8

חמאמי נח"ל

זה שאמר הקתוב, צדיק אכל לשבע
 נפשו (מש"י ינה). זה אליעזר, שאמר לרבקה, הנסיאיני נא קצט"ס
 (בר כד יז), קדי גסיאה. ובטן קשעים תחקר (מש"י ינה). זה עשו, שאמר
 ליצקב, הלציטני נא (ברא כה יז). אפר רבי יצחק בר ועירא, קצר פיו
 כנקל, ואמר, אפסח פי ואתה סכניס. חמם חנינו, אין אובסין את הנקל
 ואין דורסין, אכל כלציטין.

9

חמאמי נח"ל

ביום השביעי כסוב לב המלך בין
 אפר עד השתא לא סב לביה ברסיה אמר
 רבא ז"ל השביעי שבת היה שישראל אובלין
 ושחן מתדילין ברה וברברי השבתות אבל
 עובדי טבכים שאובלין ושחן אן מתדילין
 אלא ברברי חופלות וכן בסעודתו של אורח
 רשע הללו אמרים מרות נאות ודללו
 אימיהם פרסוח נאות

ה' ע"ה חמאמי נח"ל

10

(ד) ועשה לי מטעמים וגו' בעבור תברכך נפשי. אין כוונת יצחק בשאלת המטעמים
 בתענוג הגוף וחוש הטעם, אלא כדי שתהיה נפשו שמחה ומתענגת, כי בהתחוק כחות הגוף
 יתעוררו כחות הנפש, ומתוך שמחת הנפש תחול עליו רוח הקודש, והוא שאמר רבותינו
 ר"ל ז"ל: אין השכינה שורה לא מתוך עצלות ולא מתוך עצבות, אלא מתוך שמחה שנאמר:

והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה'". ומטעם הזה יוכיר הנפש בכל פעם ופעם עם הברכה,
 ואמר: בעבור תברכך נפשי, בעבור תברכני נפשך". למען תברכך נפשי". ומה שבקש
 מטעמים לשמחת הנפש ולא בקש כנור לנגן כמנהג הנביאים, מפני שהיה עתיד לברכו
 בדברים גופניים: טל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירוש". ועל כן רצה שתהיה סבת
 השמחה מאכל מסין הדבר שהוא רוצה לברכו בו. והנה זה דוגמת מה שדרו"ל ז"ל: מפני
 מה אמרה תורה נסכו לפני מים בחג כדי שיתברכו לכם גשמי שנה, הביאו לפני עומר
 כפסח כדי שיתברכו לכם תבואה שבשדות, הביאו לפני שתי הלחם בעצרת כדי שיתברכו
 לכם פירות שבאילן, והכל מדה כנגד מדה שתחול הברכה באותו מין עצמו בשכר ההבאה
 והנסוך, ואין כוונת רז"ל במאמר הזה שיהיה זה שכר עשיית המצות הללו חס ושלום, שהרי
 אמרו: "שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, כלומר עקר השכר אינו בעולם הזה, אבל השכר
 הוא פירות המצוה שאדם אוכל בעולם הזה במין המצוה בעצמה והקרן קיימת לעוה"ב,
 וכענין שאמר רז"ל ז"ל: כל הזהיר בציצית זוכה לטלית נאה, כל הזהיר במזוזה זוכה
 לדירה נאה, הזהיר בקדוש היום" זוכה וממלא גרבי יין, וכיוצא בהן, שאין עיקר השכר
 שיתלם לו בעולם הזה אלא פירות המצות במינה".